

DE NOORD-BRABANDER.

Staat- en Letterkundig Dagblad.

ABONNEMENTS-PRIJS.

Voor de Stad, / 12 -
Franco per post, » 14 -

DICERE VERUM QUID VETAT?

HOANDA.

AVVERTENTIEN.

15 cent de regel
behalve 35 cents regel

(Verschijnende driemaal ter week: Dingsdag, Donderdag en Zaterdag)

DE GEDEPUTEERDE STATEN DER PROVINCE NOORD-BRABAND. ontvangen hebbende eene missive van Zijne Excellentie den heere Minister van Binnenlandsche Zaken, van den 21 dezer maand, no. 123, 5e afdeling, strekkende ten geleide van een afschrift van Zijner Majesteits besluit van den 10 bevorens, no. 79, waarbij, tot honoraire leden der Provinciale Commissie van Onderwijs in Noord-Brabant, worden benoemd de heeren, mr. C. J. A. VAN RYCKEVOERSEL, lid der Provinciale Staten van Noord-Brabant, te's Hertogenbosch; jonkheer mr. J. B. A. J. M. VAN DER WOUDE, Advokaat te's Hertogenbosch; mr. W. A. H. VAN TONRENBOUT, Burgemeester der Gemeente Gassel; de heer H. B. SARTI, Med. Doctor te Oirschot; mr. C. A. FLOREN, Advokaat te Breda.

Gezien de dispositie van genoemden Minister, van den 21 dezer, no. 123, 5e afdeling, waarbij voorschreve Koninklijk besluit onmiddellijk ter kennis van die heeren is gebracht.

Hebben goed gevonden en verstaan:

1o. Het voormelde besluit Zijne Majesteit bij eene daartoe strekkende geleidende missive, kopij- tijk mededeelen aan de Provinciale Commissie van Onderwijs in Noord-Brabant.

2o. De bij hetzelfde besluit gedane benoeming, bij deze te brengen ter kennis van de Stedelijke en Plaatselijke Besturen in deze Provincie, tot informatie en met uitnodiging, om daarvan aan de in hunne Stad of Gemeente aanwezige school- onderwijzers en schoolonderwijzeressen mededeeling te doen.

En zal dit besluit, door middel van het Provinciaal Blad, worden gezonden aan de Stedelijke en Plaatselijke Besturen voornoemd, ten fine als voormeld, zullende hetzelfde wijders in de binnen deze Provincie uitkomende Nieuwspapieren worden geplaatst.

's Hertogenbosch, den 27 Mei 1842.

De Gedeputeerde Staten voornoemd,

A. J. B O R E R E T.

Ter ordonnancie van dezelve,

F. X. VERHEYEN.

KERKELIJKE STAAT.

-- Rome 21 Mei. Het consistorie, waarvan reeds verscheidene malen sprake is geweest, is op den 23 der loopende maand bepaald. Behalve dat dan Mr. de aartsbischop van Lijon den kardinaalshoed zal ontvangen, zal de heilige Vader twaalf a veertien bisschoppen preconiseren, waaronder men ook die van Hildesheim, van Limburg, van Olmutz en van Verzhim noemt.

-- Men schrijft uit Napels den 17 Mei aan de Augsb. Zeitung:

Het gouvernement van Sicilie houdt zich tot groot nadeel van den handel, met de aanwerving van 1600 a 2000 zeelieden bezig. Niemand weet waarom. Men houdt aan al de koopvaardij-schepen de tot derzelver vertrek benoodigde papieren terug, en alle matrozen beneden de 50 jaren worden hun als het ware ontnomen, hetwelk eenen grooten stilstand in de handels zaken te weeg brengt.

DUTSCHLAND.

Men schrijft uit St. Petersburg den 12 Mei. De krijgstaad die op bevel van den Keizer was bijeengeroepen; om over het plan van eene legertogt tegen de oproerige stemmen van den Caucasus te beradslagen, heeft zich voor een plan van operatie op eenen grooten schaal verklaard. De minister van oorlog, Prins Czernitschew, die reeds naar den Caucasus op weg is, zal in persoon het bevel over de aanstaande krijgstogt op zich nemen.

Mannen van ondervinding, die het oorlogstoe- neel en de taktiek der Caucasiërs kennen, zijn van meening dat de uitvoering van dit nieuw krijgs- plan veel grootere opofferingen dan in de vorige jaren zal vereischen, zonder evenwel betere resul- taten op te leveren, dan het stelsel van afsluiting, hetwelk voorheen altijd tegen de bergbewoners werd ondernomen.

Een der dapperste en beroemdste opperhoofden der Tscherkessen, de oude Guz Beij, bijgenaamd de leeuw van den Caucasus, is in het afgelopen jaar overleden.

ENGELAND.

Wij hebben in ons vorig nummer in het kort berigt gegeven van den aanslag, welke andermaal tegen het leven der jeugdige Koningin heeft plaats gehad; men leest in de Londensche Dagbladen van den 31 Mei deswegens de volgende bijzonderheden:

» Gisteren heeft een nieuwe aanslag op het leven van H. M. de Koningin Victoria plaats gehad. Ten zes ure kwam Hare Majesteit van eene wandelrid in een open rijtuig met Prins Albert terug, toen om- streeks 300 passen van het Paleis, bij den ingang van het Constitution Hill, dicht bij dezelfde plaats waar Oxford in 1840 op de Koningin schoot, een jongeling een pistootschot op Hare Majesteit gelost heeft. Het schot is gelukkig niet afgegaan, en het kruid van de pan heeft alleen vuur gevat. De moordenaar heeft dadelijk zijn wapen onder zijn vest verborgen, en beproeft om te ontvlugten; maar hij is bijna op hetzelfde oogenblik door een officier van politie en door een soldaat van het regiment schotsche fuseliers der garde gevat, die hem terstond naar de hoofdwacht van het paleis van Buckingham en van daar naar het station van politie van Gardeners-Lane hebben overgebracht.

Kort daarop is de geheime raad, waarvan het grootste getal der leden in het parlement waren, aan het bureau van binnenlandsche zaken bijeen- gekomen, om tot een eerste onderzoek overtegaan. De heer Hall, magistraat van Bowstreet, heeft deze heeren in de uiteenzetting van dezen pligt bij- gestaan. De beschuldigde heeft den naam Francis; hij is timmerman van beroep, van eene middel- matige maar goedgevormde gestalte. Sedert meer dan zes maanden heeft hij het vaderlijk huis ver- laten, zonder eenige tijding aan zijnen vader te doen weten, die machts aan het theater der Covent-Garden is.

De onderzoekers die men in zijne woning gedaan heeft, hebben niets ontdekt, dat de medeplij- tigheid van andere personen doet vermoeden. De beschuldigde heeft weder zijn inhechtenne- ming de grootste kalme getoond, en hij schijnt

niet aan de ernst der beschuldiging, die op hem drukt, te twijfelen.

Het wapen, waarvan hij zich heeft bediend is een zeer zwaar zakpistool, maar het is in een slechte staat. Volgens sommige berichten zou het schot afgegaan, maar de ontploffing buitenge- woon zwak geweest zijn.

Na het eerste onderzoek, is de beschuldigde naar de gevangenis der Tothillstreet overgebracht, waar hij tot de uitspraak der geheime raad zal ver- blijven.

Een tweede onderzoek heeft heden middag plaats gehad, ook zijn heden enige getuigen gehoord ge- worden; maar alles is geheim gebleven.

Sommige personen, die in de nabijheid van den moordenaar gestaan hebben, zeggen d.ij zij hem oneerbiedige uitdrukkingen hebben hooren bezigen, welke aanleiding tot het vermoeden geven, dat hij met revolutionairen haat tegen de Vorstelijke waardigheid vervuld is.

Volgens de eerst ingewonnen bijzonderheden zoude hij tot den Koningsmoord zijn aangezet geworden door een rijk gekleed persoon, die hem meermalen bezocht.

-- Zondag omstreeks 6 ure, kwam een persoon, die door den Heer Pierre Laurie zeer goed gekent werd aan dezen beambte eene onmiddellijke bij- eenkomst over een zeer gewigtig onderwerp vragen, en bragt twee broeders mede met name Pearson, in de Castlestreet Holborn, waarvan de eene ver- klaarde dat hij dien dag ten twee ure op het oogenblik dat de Koningin en Prins Albert uit de Koninklijke kapel kwamen, een persoon er insge- lijks uitkwam, die een pistoot van onder zijn vest haalde en op de Koningin aanlegde; maar de ge- tuige kan niet zeggen, of dit wapen geweigerd, dan of de moordenaar zich bedacht had; doch het is zeker dat de man met eene zekere be- weging van ongeduld uitriep: ik wilde dat ik er een einde aan gemaakt had! Vervol- gens verwijderde hij zich spoedig en verdween in het Green Park na het wapen onder zijn kleed verborgen te hebben. Het blijkt dat deze persoon dezelfde geweest is die des anderen daags, zijn plan wettelijk heeft willen uitvoeren.

-- De kamer der gemeenten was gisteren bezig met de discussie der derde lezing van den bill over de belasting der inkomsten, en de heer Baring zou daarvan de uitstelling voor- stellen, toen sir Robert Peel, die door James Graham buiten de zaal geroepen was, weder binnen kwam, en de kamer de tijding mede- deelde, die hij zoo even ontvanger had, dat een aanslag op het leven van de Koningin had plaats gehad, er tevens bijvoegende dat H. M. koningin was gebleven. Sir Robert Peel stelde daarop de af- stelling der zitting voor, welk voornemen door de kamer met algemeene stemmen werd aangenomen.

-- De Koningin heeft na de terugkomst op het paleis van Buckingham de grootste bedaardheid en vast- geest aan den dag gelegd, en hare Moeder, die derwaars gesnel was, om haar, onder weening van tranen, met haar redding geluk te wenschen, glimlachende en liefdevol gerust gesteld.

Gisteren avond is H. M. in den schouw-
burg verschenen, en onder het aanheffen van het
geliefde volkslied met de lidste toefeningen
begroet, zoo als ook geschied was toen zij des na-
middags andermaal met haren Gemaal was uitge-
reden.

Het paleis wemelt van eene menigte bezoekers
uit onderscheiden standen, die H. M. hunne de-
ring wegens de redding van haar leven komen-
betuigen. De beide Parlementshuizen hebben een-
parig tot het aanbieden van een adres van geluk-
wensching besloten, hetwelk heden ingediend moet
worden.

-- De vader van John Francis heeft gezegd,
dat zijn zoon in de aanstaande maand November
eerst 20 jaren oud wordt; dat hij altijd een ijverig
jongeling is geweest, en dat hij niet kan begrijpen,
wat hem heeft kunnen bewegen om eene zoo ver-
schrikkelijke misdaad ten uitvoer te brengen. De
gevangene had zijnen vader sedert zes weken ver-
laten; maar sedert dien tijd had hij telkens des
zondags bij hem gegeten, zonder iets vreemds in
zijn gedrag of in zijne gesprekken te hebben doen
blijken. Slechts gedurende deze laatste dagen was
hij zonder werk.

-- LONDEN 1 Junij. Gisteren is de Koningin
ten vier en een half ure in een open rijtuig, uit-
gereden; verzeld van Prins Albert, en den Hertog
van Saxon Weiningen; overal op hare doortocht
werd zij ontvangen met de kreten van God be-
ware onze Koningin! Nooit had de genegenheid
van het Engelsche volk voor deszelfs Souvereinen
meer uitgeschenen dan toen.

-- Men schrijft uit Chattam, den 30 Mei: » Alle
voor de Oost Indien bestemde troepen hebben bevel
ontvangen zich binnen 10 dagen te Gravesend in te
schepen.

SPANJE.

-- De toestand van Sevilla is zeer bedenkelijk.
De autoriteiten zijn in de volslagene wanorde,
en de partijen in vollen opstand. Iedereen gebiedt;
niemand gehoorzaamt. De aguntamientos luistert
noch naar de bevelen der regering, noch naar
die der Provinciale besturen. In de openbare ver-
gaderingen hoort men verscheidene raadsleden,
die hunne Collega's verraders noemen; en het
leven zelfs van sommigen hunner is bedreigd ge-
worden. De regering is zoo zwak, dat zij ver-
plicht is, de woelende partijen te laten begaan,
om tijd te winnen. (Correo Nacional)

-- De Catholico berigt dat het gouvernement
narigten heeft ingewonnen bij de politieke magt,
en het provinciaal bestuur over de keus van den
Heer Colfanguer tot gouverneur van het Aartsbis-
dom van Toledo; het schijnt dat de antwoorden
gunstig geweest zijn. Men verzekert zelfs, dat
het gedeputeerd bestuur zich, in dezer voege heeft
uitgelaten, dat het wenschelijk zijn zoude de be-
noeming van den Heer Colfanguer zich te doen
welgevallen, om de angsten te bedaren, die tot
dan toe nopens dit kerkelijk punt bestaan hadden.

Men ziet dus, dat het provinciaal bestuur het-
welk vroeger aan de cortea een zo herucht manifest te-
gen den Paris had ingezonden, nu zelf openlijk
komt belijden, wat men vroeger vruchteloos ge-
tracht had te ontkennen.

PORTUGAL.

Wij hebben vermeld, dat er een verschil ontstaan
was tusschen den nuntius van den H. Stoel te
Lissabon, Mgr. Capaccini, en het ministerie Costa-Ca-
bral. Het ministerie had zich willen inlaten, om de
processie te regelen, welke op H. Sacraments-dag
plaats heeft. Mgr. Capaccini heeft zich daartegen
verzet. Dit verschil heeft tot dus verre geene zware
gevolgen gehad; maar het is nog niet bekend, hoe
dit conflict is ten einde geloopen.

FRANKRIJK.

Tijdingen uit Mostaganen melden dat de Heer
Bugeaud, terwijl hij zich tot zijnen grooten veld-
tocht voorbereidt, tevens zijne soldaten in de
nabijheid oefent, en nu hier, dan daar heen trek-
kende, altijd aanmerkelijke strooptogten vol-
voert.

— Men spreekt te Marseille over niets anders
dan de aankomst van eenen zee-man van eene ge-
heel nieuwe soort. Dit wezen, dat zich in eene
prauw ophoudt, die de gedaante van zijn lig-
chaam heeft, onderneemt met dit hoesten kleed,
alle gevaarlijke zeereizen. Zijn hoofd en zijne
armen schijnen alleen boven uit het kleed dat
hem omsluit uitte steken, en met behulp van twee
riemen, die hij in beweging brengt, doorklieft
hij de wateren met de vluheid der visschen.
Eenige mondhoefden worden in een der hoeken
van zijne lange en naauwe boot geplaatst, en met
een uitgestrekt ligchaam, het hoofd vooruit en
de handen aan twee riemen vast, gaat hij van
Toulon naar Nice, naar Livorno, en is hij van de
Hijerische eilanden naar Marseille gekomen. Op
de reede aankomende, heeft hij zich naar de be-
staande zee wetten geregeld, hij heeft zijnen naam
en die van het schip aangegeven, en met eene
buitengewone snelheid de haven doorklieft.

Wanneer de golven hevig zijn, kleedt hij zich
met een paletot van Caoutchouc, waarmede hij den
sterksten regen doorstaat. Indien de zee ontstui-
mig wordt, legt hij zich onder in zijne boot ne-
der, doet het eenige luik daarvan toe, en geeft
zich in dezen niet zeer aangename toestand, aan
de slingeren van de baren over. Gij zoudt hem
dan bij een in een kist gesloten lijk of bij een
Egyptische mummie kunnen vergelijken, die in eene
doos gesloten is, welke de gedaante van een mensch
heeft.

— In de nieuw aangelegd wordende fortifica-
tien, is gisteren gedurende de werkzaamheden,
in de gemeente Gentilly, een aanmerkelijk gedeelte
ingestort. Vijf walgravers zijn daaronder begraven
geworden. Twee hunner zijn oogenblikkelijk ge-
dood. De overigen zijn zwaar gewond naar het
hospitaal vervoerd.

— Mevrouw Javonhey, overste der zusters van
den H. Joseph, heeft aan de rivier de Mane (fransch
Guyana), een gesticht opgericht, waarvoor het gou-
vernement haar eene jaarlijksche onderstand heeft
toegestaan van 25000 franken. Alle negers en ne-
gerinnen, die tot den slavenhandel behooren, en
die door het gouvernement hunne vrijheid verkre-
gen hebben, worden daar heen gebracht. Men geeft
hun een stuk lands, en de middelen om hetzelfde
te bebouwen; men verzekert hun van hun bestaan,
en men tracht hen in de voornaamste regelen van
het christendom te onderrigten.

PARIS 2 Junij. HH. KK. HH. de Prins de Join-
ville en de hertog van Aumale, die tegen het einde
der maand naar Engeland zouden vertrekken, heb-
ben voor als nog van hunne reis afgezien.

— PARIS, 1 Junij. Het wetsontwerp betref-
fende de ijzerbaan van Straatsburg naar Bazil,
van Bordeaux naar la Teste en van Paris naar Ver-
sailles is gisteren door de kamer der gedeputeer-
den verworpen, de discussie was alleen belangrijk
over art. 1, handelende over den straatweg van
Straatsburg naar Bazil. De verwerping van dit
artikel heeft de verwerping ook van de overige
besluit, en eindelijk werd ook het geheele wets-
ontwerp, waarvan geen enkel artikel aangenomen
was, door eene overgrootte meerderheid verwor-
pen.

Heden heeft de Kamer beraadslaagd over het wets-
ontwerp betreffende den spoorweg van Rouaan naar
Havre. Dit wetsontwerp onderyond, een beter lot
dan de vorige en werd door de Kamer aangenomen.
Daarna stende de kamer ook nog goed het wets-
ontwerp betreffende de Julij feestdag.

NEDERLAND.

— GRAVENHAGE 1 Junij. Z. M. de Koning
is den 2 Junij des avonds onder den naam van
Graaf Heirichsdou naar Luxemburg vertrokken. Z. M.
heeft zich van de residentie naar Rotterdam begeven,
is van daar met de stoomboot naar Nijmegen ver-
trokken om aldaar den 3 Junij des morgens vroeg aan-
te komen. Van Nijmegen zal de Koning zijne reis in
land voortzetten over Cranenburg, Kleef, Gresseld,
Aken, Montjoie, Trier, en Wasserbillig. Z. M. H.
de Prins van Oranje zal Z. M. vergezellen, die

waarschijnlijk den 3 Junij des avonds te Aken
zullen aankomen, en aldaar hun nacht verblijf hou-
den.

Z. M. de Koning zal zich den 12 of 13 dezer
maand bij zijn terugreis uit Luxemburg naar
Maastricht begeven: de autoriteiten der stad heb-
ben daarvan reeds kennis bekomen, Z. M. zal het
incognito verlaten, dat zij thans heeft, en Limburg
als Koning bezoeken. Den 14 dezer maand zal
het juist een jaar geleden zijn, dat Z. M. de stad
Maastricht voor het eerst met een bezoek als Ko-
ning vercoerd heeft. Na deze stad verlaten te heb-
ben, zal Z. M. zich over Roermond en Weert naar
Tilburg begeven.

(J. du Limb.)

-- Heden morgen hebben de Afdelingen van de
Tweede Kamer der Staten-Generaal weder over de
voordragt van wet nopens het notariaat gehandeld
en het onderzoek deswege ten einde gebracht. Tegen
den middag is er eene zitting met gesloten deuren
gehouden, waarin, in tegenwoordigheid van Z. Exc.
den Minister van Binnenlandsche Zaken en andere
Ministers, de beraadslagingen over het ontwerp van
het nieuwe reglement van orde der Kamer zijn
voortgezet. Men verneemt dat aanstaanden Zatur-
dag andermaal eene zitting met gesloten deuren
over hetzelfde onderwerp zal worden gehouden.
Het doel dezer bijeenkomsten in comité-generaal
zou zijn, zich nopens de hoofdpunten van het ont-
werp van het reglement, waaromtrent de gevoelens
zeer schijnen uiteen te loopen, te verstaan, en dat
de eigenlijke beraadslagingen over het nieuwe ont-
werp later, in openbare zittingen der Kamer, zul-
len plaats hebben.

— De Afdelingen van de Tweede Kamer der
Staten-Generaal hebben zich bezig gehouden met
het onderzoek van de ingekomen antwoorden der
Regering, ten aanzien van het ontwerp van wet,
nopens het batig slot der oostindische geldmid-
delen.

Morgen zullen zij bijeenkomen, om het laatst
ingekomen ontwerp van wet, betreffende de Maat-
schappij van Weldadigheid, te onderzoeken. Wij-
ders zullen de voorloopige beraadslagingen over
het ontwerp van reglement der Kamer worden
voortgezet.

— Bij besluit van den 28sten Mei jl., No. 226,
heeft Zijne Majesteit tot ridder der orde van den
Nederlandschen Leeuw benoemd den heer Eugène
Sue, te Parijs.

— Bij besluit van den 25sten Mei jl., no. 98, heeft
Zijne Majesteit bepaald, dat het beheer en
het bestuur van al hetgeen de gevangenen
en de gevangnissen van het rijk aanbelangt,
op den 1sten Julij aanstaande, met alle daar-
toe behoorende archieven en stukken van
het Departement van Binnenlandsche zaken bij
dat van Justitie zal worden overgebracht; zullende
diensvolgens met gemeld tijdstip bij het Depar-
tement van Justitie overgaan de ambtenaren,
geëmplojeerden en bedienden, thans deel makende
van het Departement van Binnenlandsche za-
ken.

— In den avond van den 3 Junij is te Rotter-
dam onder de laagste volklasse eene oproerige bewe-
ging ontstaan, welke spoedig bedwongen en geene
erger gevolgen gehad heeft.

De schutterij des avonds van hare exercitiën terug
komende trok de stad binnen onder het geleide
der muzik. Deze optocht, begunstigd door het schoone
weder lokte de menigte naar buiten, die van
oogenblik tot oogenblik aangroeiende, dien doortocht
moedelijk maakte. Eenige maatregelen welke men
aanwendde om zich den weg te banen, wekte de
opvredenheid op van eenige baldadigen, die na het
uiteengaan der schutterij, sommige officieren op
het lijf vielen, hunne epauletten verscheurd, en
hunne degenen zouden gebroken hebben. Met be-
hulp der vijfde nachtwacht, welke moedig kwau-
tongeschoten, heeft men de orde kunnen herstellen
ende menigte uit een gedreven. De politie is ijverig
werkzaam, om de belhamers dezer beweging op
te sporen.

OVER DE BEKEERING.

VAN DEN HEER

RATISBONNE.

(Vervolg en Slot van No: 64.)

Ik moest den 22 vertrekken; want ik had op nieuw plaats naar Napels genomen. De vooroordeelen van den Heer de Bussières hadden zijne bekeeringszucht verminderd, en ik dacht dat hij zijne mirakuleuse medaille vergeten had, terwijl ik altijd in mij zelven met een onbegrijpelijk ongeduld de eeuwigdurende aanroeping van den H. Bernardus mompelde.

In den nacht van den 19 op den 20 ontwaakte ik eensklaps; ik zag recht voor mij een groot zwart kruis van eene bijzondere gedaante en zonder Christusbeeld. Ik deed al wat ik kon om dit beeld te verdrijven; maar ik kon het niet verwijderen, het bleef altijd voor mij, naar welken kant ik mij ook keerde, ik kon niet zeggen hoe lang deze worsteling duurde. Ik bleef weder in; en den volgenden dag, bij mijne ontwaking, dacht ik er niet meer aan.

Ik had verscheidene brieven te schrijven; en ik herinner mij dat een derzelve, aan de jongste zuster mijner bruid, met deze woorden eindigde: *God beware u!* Na dien tijd ontving ik eenen brief van mijne bruid, van denzelfden datum, den 20 Januarij; en hoe zonderling, ook deze brief eindigde met de woorden: *God beware u!* Waarlijk die dag was onder Gods bescherming voorbijgegaan!

En evenwel, indien mij iemand des morgens gezegd had *Gij zijt als Jood opgestaan en gij zult u als christen naar bed begeven.* Indien iemand mij zulks gezegd had, zou ik hem als de dwaasste aller menschen aangezien hebben.

Op Donderdag den 20 Januarij, na in mijn logement ontbeten, en in persoon mijne brieven naar de post gebracht te hebben, ging ik naar mijnen vriend Gustaaf, de piëtist, die juist van de jagt terug gekomen was, om welke reden hij eenige dagen van huis was geweest.

Hij was zeer verwonderd mij te Rome weder te vinden. Ik verklaarde hem de reden hiervan, dat zulks geschied was, omdat ik den Paus wilde zien.

Maar ik zal vertrekken zonder hem te zien, voegde ik er bij, wijl hij niet bij de plegtigheden van den St. Pieters stoel is tegenwoordig geweest, waarbij men gemeend had, dat hij zou zijn.

Gustaaf troostte mij op eene spottende wijze door mij van eene andere plegtigheid te spreken die zou plaats hebben, ik geloof te Ste Marie Majeure. Dezelve bestond in de wijding der dieren. Hierop volgden eene menigte woordspelingen en laffe boertigheden, zoo als men zich verbeelden kan, dat tusschen eenen Jood en eenen protestant kunnen plaats hebben.

Tegen elf ure scheidden wij van elkander, na tegen den volgenden dag eene bijeenkomst bepaald te hebben; wij zouden dan te zamen eene schilderij gaan bezien, welke onze landgenoot de Baron de Lotzbeck had doen vervaardigen. Ik begaf mij naar een Koffijhuis op de Spaansche plaats, om de dageladen in te zien; nauwelijks was ik daar, of de Heer Edmond Humann, de zoon van den minister van Staatien kwam naast mij zitten, en wij onderhielden elkander op eene vrolijke wijze over Parijs, over de schoone kunst en de staatkunde. Weldra kwam een andere vriend bij ons, een protestant, de Heer Alfred de Lotzbeck, met wien ik een nog onbeduidender gesprek hield; wij spraken over de jagt, over de vermaken van den vasten avond, over de prachtige partij, welke de hertog van Tortonia den vorigen avond gegeven had. Mijne huwelijksgeesten werden niet vergeten, ik noodigde den Heer de Lotzbeck uit om daarbij tegenwoordig te zijn, en mij zulks heel heilig behield.

Indien op dit oogenblik (want het was middag) een derde persoon bij mij gekomen was en mij gezegd had: *Alphonsus, binnen een kwartier, nu zult gij Jesus Christus uwen God en Zaligmaker, aanbidden.* Gij zult in eenen arme kerk nederknien, gij zult in een Jezuiten Klooster aan de voeten eens priesters op uwe knieën slaan, en aldaar den vastenavond doorbrengen om u tot het H. Doopsel voor te bereiden, gij zult gebeden doen om u voor het Katholiek geloof op te offeren; gij zult afstand doen van de wereld, van hare pracht, van hare vermaken, van uwe fortuin, van uwe verwachtingen, van uwe toekomst, en in dien het noodig is zult gij zulks doen van uwe bruid,

van de genegenheid uwer familie, van de achting uwer vrienden, van de gehechtheid aan de Joden . . . en gij zult niets meer verlangen dan Jesus Christus te volgen, en zijn kruis tot den dood toe te dragen.

Ik zeg, indien een profeet mij dergelijke voorzegging gedaan had, zou ik gedacht hebben dat er geen dwazer mensch kon zijn dan hij; dat bij de eenigste was die dergelijke dwaasheid zou kunnen gelooven!

En echter het is deze dwaasheid, die thans mijne wijsheid en mijn geluk uitmaakt.

Toen ik het Koffijhuis uitging ontmoette ik het rijtuig van den Heer Theodore de Bussières. Hij hield het zelve op en noodigde mij uit om een toertje mede te maken. Het weder was allerschoonst, en ik nam zijne uitnodiging met vermaak aan. Maar de Heer de Bussières vroeg mij, eenige minuten aan de kerk van den H. Andreas te willen vertoeven, die zich dicht bij ons bevond, daar hij in dezelve nog iets te verrigten had. Hij stelde mij voor in het rijtuig te wachten; ik verloor echter om mede hinnen te gaan en deze kerk te bezichtigen. Men maakte daar in toebereidselen tot lijkplegtigheden; ik vroeg naar den naam des overledenen, voor wien men deze eerbewijzingen zoude verrigten. De Heer de Bussières antwoordde mij:

Het is een mijner beste vrienden, de graaf de la Ferronnays, zijn schielijke dood, voegde hij er bij, is de oorzaak dezer droefheid, welke gij reeds sedert een paar dagen in mij hebt moeten opmerken.

Ik kende den Graaf de la Ferronnays niet, ik had hem nooit gezien, en ik ondervond geen anderen indruk, dan die, welke men gewoonlijk ontwaart, wanneer men een schielijk sterfgeval verneemt.

De Heer de Bussières verliet mij om plaats te nemen in eene tribune, die voor de familie van den overledene bestemd was. — Heb slechts een oogenblik geduld, zeide hij tot mij, het klooster verder ingaande, het zal slechts een paar minuten duren. . . .

De kerk van den H. Andreas is klein, arm en verlaten; . . . ik geloofde dat ik er bijna alleen in was, . . . geen kunstvoorwerp trok mijne aandacht; ik sloeg mijne blikken geveloos om mij rond, zonder mij met eenige gedachte bezig te houden; ik herinner mij alleen eenen zwarten hond, die voor mij sprong en huppelde. . . . Weldra verdween deze hond, de geheele kerk verdween, ik zag niets meer. . . of liever, o mijn God, ik zag slechts één zaak! . . .

Hoe zou het mogelijk zijn zulks uittebrengen? Ach! neen, de menschelijke taal is niet in staat om het onuitspreklijke uitte drukken; alle beschrijvingen, hoe verheven dezelve ook mogen wezen, zouden slechts eene ont-heiliging der onuitspreklijke waarheid zijn.

Ik lag daar nedergeknielt, zwemmende in mijne tranen, buiten mij zelve, toen de Heer de Bussières mij weder tot mij zelve riep.

Ik kon op zijne overhaaste vragen niet antwoorden, maar eindelijk greep ik naar de medaille, die op mijne borst hing; met vurigheid kuste ik de beeldtonis, der graven uitstortende maagd. . . . Ach! zij was het wel!

Ik wist niet waar ik was; ik wist niet of ik Alphonsus was, of iemand anders; ik ondervond eene zoo geheele verandering, dat ik mij een ander mensch geloofde, . . . ik zocht mij zelve weder te vinden, doch zulks gelukte niet. De grootste vreugde schitterde in het binnenste mijner ziel; ik kon niet spreken, ik wilde niets openbaren; ik gevoelde in mij iets plegtigs, iets heiligs, hetwelk mij eenen priester deed roepen. . . men bracht mij bij hem, en na van hem het stellig bevel tot spreken ontvangen te hebben, verhaalde ik knielende, en met een bevend hart, alles zoo goed mij zulks mogelijk was.

Mijne eerste woorden waren woorden van dankbaarheid tot den Heer de la Ferronnays, en tot het Aartsbroederschap van O. L. V. der Overwinning. Ik was verzekerd dat de Heer de la Ferronnays voor mij gebeden had; (*) maar ik kon niet zeggen hoe ik het wist, evenmin als ik rekenschap kon geven van de waarheden, waardoor ik het gelooften de kennis verkregen had. Al wat ik kon zeggen is, dat op het oogenblik der gebeden de hand van mijne oogen viel; niet alleen een enkele hand, maar de geheele menigte van handen die mij honden verdween eensklaps even spoedig als de sneeuw voor de brandende stralen der zon.

Op den 17 Januarij des avonds was de graaf de la Ferronnays zeer schielijk gestorven, na Rome door zijne deugden en de godsvrucht die bij hem in de laatste jaren boven alles uitblonk op eene bijzondere wijze gesticht te hebben. Den vorigen dag had hij gegeten bij den Prins Borghese, waar de Heer de Bussières den jongen lazarist in de gebeden van den Heer de la Ferronnays aanbeval, die het levendigste belang in deze bekeering stelde.

Ik kwam als uit een graf, uit een afgrond van duisternissen, en ik was levend, volkomen levend . . . maar ik wende! Ik zag in de diepte van den afgrond de niterste ellenden, waaruit ik door eene eindeloze barmhartigheid gered was, ik leefde op het zien van al mijne ongerechtigheden, en ik was verstomd, bewogen, verpletterd van bewondering en dankbaarheid. . . . Met eene onuitspreklijke vreugde dacht ik aan mijnen broeder; maar bij mijne tranen van liefde, voegden zich ook tranen van medelijden. Helaas! hoevele menschen dalen niet gedachteloos met gesloten oogen, door den hoogmoed en de zorgeloosheid verblind, in dezen afgrond. . . . zij dalen er in neder, zij storten zich geheel levend in de verschrikkelijkste duisternis; . . . en mijne familie, mijne bruid, mijne arme zusters!!! Ach, verschrikkelijke angst! Aan u denk ik, o gij, die ik zoo zeer bemint voor u stort ik mijne gebeden. . . . Zult gij uwe oogen niet ophellen naar den Zaligmaker der wereld, wiens bloed de erfzonde heeft uitgewischt? Ach! hoe afschuwelijk is de indruk dezer besmetting! Zij maakt het naar Gods evenbeeld geschapen schepsel volkomen onkenbaar.

Men vroeg mij hoe ik deze waarheden geleerd had, daar het bewezen was, dat ik nooit eenig godsdienstig boek in mijne handen nam, nooit eene enkele bladzijde in den Bijbel gelezen had, en dat de leer der erfzonde, door de joden van onzen tijd geheel vergeten of ontkend, nooit een enkel oogenblik mijne gedachten had bezig gehouden; ik twijfel zelfs of ik den naam wel gekend heb. Hoe ben ik dan tot deze kennis gekomen? Ik zou het niet kunnen zeggen. Al wat ik kan vertellen is, dat ik, in de kerk komende niets wist, maar er uitgaande alles duidelijk zag. Ik kan deze verandering niet beter vergelijken dan bij eenen diepen slaap, of wel bij eenen blindgeborene, die eensklaps het daglicht zou zien; hij ziet, maar hij kan zich geen denkbeeld vormen van het licht, dat hem omringt, en waardoor hij de voorwerpen zijner bewondering beschouwt. Indien men het natuurlijk licht niet kan verklaren, hoe zal men dit kan kunnen doen van een licht, dat de waarheid zelve is? Ik meen de waarheid niet te kort te doen, wanneer ik zeg, dat ik geene kennis der letteren, maar evenwel de zin en den geest der leerstukken ontwaarde. Ik gevoelde deze zaken beter dan ik dezelve zag, en ik gevoelde dezelve door de onuitspreklijke uitwerkselen, welke zij in mij te wege bragten. Alles had in mijn binnenste plaats; en deze indrukken, duizendmaal sneller dan de gedachte, duizendmaal dieper dan de opmerking, hadden niet alleen mijne ziel bewogen, maar zij hadden haar doen omkeren en in eenen anderen geest gebracht, naar een ander doel en in een nieuw leven.

Ik druk mij kwalijk uit; maar wilt gij dan, mijnheer, dat ik in korte en drooge bewoordingen gevoelens uit, die het hart nauwelijks bevatten kan?

Wat er ook van deze onnaauwkeurige en onvolkomene taal zij, ik bevond mij in eeuwig opzigt als een naakt wezen, als eene kale tafel. . . . De wereld was niets meer voor mij, mijne verbittering tegen het christendom bestond niet meer; de vooroordeelen mijner kindschheid lieten niet het minste spoor na; de liefde voor mijnen God had zoodanig de plaats van iedere andere liefde ingenomen, dat mijne bruid zelve mij onder een ander oogpunt toescheen. Ik hield haar zoo als men een voorwerp zou hopen zien, dat God als eene kostbare gaaf in zijne handen houdt, en den gaver nog beminnelijker maakt.

Ik herhaal, dat ik mijnen biechtvader den Herw. Pater de Vill (ori. e.) den heer de Bussières smeekte, om een onschendbaar geheim te bewaren van hetgeen met mij gebeurd was. Ik wilde mij in het klooster der Trappisten opsluiten, om mij met niets meer dan met eeuwige zaken bezig te houden; en ook, ik bekent zulks, ik dacht dat men in mijne familie en onder mijne vrienden, zou denken, dat ik dwaas was, dat men mij zou hespotten en dat het alzoo heter warende wereld geheel en al hare oordeelen te ontvlieden.

De geestelijke overheid toonde mij evenwel dat de spottendij, de beleediging en de valsche oordeelen een gedeelte der tijdenskelk van eeten waren christen uitmaakten; zij haalden mij over dezen kelk uitte denken, en leerden mij dat Jesus Christus aan zijne leerlingenvonden, kwelling en straf had aangekondigd. Deze ernstige woorden, verre van mij te ontmoedigen, ontvonden mijnne innerlijke vreugde; ik gevoelde mij tot alles bereid, en verzocht op eene dringende wijze om gedoopt te worden. Men wilde zulks uitstellen; Maar hoe! riep ik uit, de Joden die bij de prediking der

» Apostelen tegenwoordig waren, werden terstond ge-
 » doopt, en gij wilt mij uitstellen, nadat ik de Ko-
 » ningin der Apostelen gehoord heb! Mijne ontroer-
 » ring, mijn vurig verlangen, mijne smeekingen troffen
 de liefderijke menschen, die mij bij zich hadden en
 men deed mij de voor altijd zalige belofte van het
 doopsel.

» Ik had bijna geen geduld om den dag af te wachten,
 die voor de verwezenlijking van deze belofte bepaald
 was, zoo mismaakt beschouwde ik mij zelve voor God.
 En evenwel hoe veel goedheid, hoeveel liefde heeft men
 mij gedurende deze dagen van voorbereiding betuigt.
 Ik was in het klooster der Paters Jezuïten gegaan om
 in de afzondering onder het bestuur van den Eerw.
 Pater de Villefort te leven, die mijne ziel met de lief-
 delijke en het krachtigste der goddelijke leer voedde.
 Die man Gods is geen mensch; het is een hart, het
 is eene persoonverbeelding van de hemelsche liefde.
 Maar nauwelijks had ik mijne oogopslag geopend, of ik
 ontdekte rondom mij vele andere menschen van deze
 zelfde soort, waaraan de wereld niet twijfelt. Mijn
 God, welke goedheid; welke teederheid en genade in
 het hart dezer ware christenen! Alle avonden gedurende
 mijne afzondering, kwam de Eerwaarde Pater tieneraa-
 der Jezuïten zelf tot mij, om eene balsam des hemels
 in mijne ziel te storten. Hij zeide mij eenige woorden,
 en deze woorden schenen zich in mij te openen en
 grooter te worden, naarmate ik ze aanhoorde, en zij
 vervulden mij met vreugde, kennis en leven.

» Deze zoo nederige en tegelijk zoo magtige priester
 zou, even goed hebben kunnen zwijgen, want zijn
 gezigt alleen bracht in mij de uitwerking der spraak
 voort; nog beden is zijn aandenken alleen voldoende
 om mij de tegenwoordigheid van God te doen gedenken;
 en mijne levendigste dankbaarheid te ontvlammen. Ik
 heb geene woorden om deze dankbaarheid uit te drukken,
 ik zou een veel uitgestrekter hart en hondert monden
 moeten hebben, om te kunnen zeggen, welke liefde ik
 koester voor die van God gezondene mannen, voor den
 Heer Theodore de Bossières, die de Engel van Maria
 geweest is, voor de familie de la Ferronnays, welke
 ik op eene onuitsprekelijke wijze eerbiedig en hoog-
 acht!

» Den 31 Januarij brak eindelijk aan; en liet zijn
 niet eenige, maar eene groote menigte godvruchtige en
 vrome zielen, die mij met teederheid en deelneming
 omringden! Hoe gaarne zou ik hen wederzien en hen
 bedanken! Mogen zij altijd voor mij bidden, gelijk ik
 voor hen doe!

» O, Rome, welke gunsten heb ik binnen uwe mu-
 ren mogen ondervinden!

» De moeder mijns Zaligmakers had alles te voren
 beschikt; zij had eenen franschen Priester doen komen,
 om op het plechtig oogenblik van den H. Doop in
 mijne moedertaal met mij te kunnen spreken, het is de
 Heer Dupanloup, wiens aandenken zich gedurende mijn
 geheele leven, met de levendigste ontroeringen, die ik
 ondervonden heb, zal bij blijven. Gelukkig zij, die
 hem zelve mochten aanhooren! Want de weerklaaken dezer
 vernieuwende taal, die men later herhaald heeft, zullen
 nooit die uitwerking hebben als de taal zelve. Ach
 ja, ik gevoelde duidelijk dat dezelve door Dengenen in-
 gegeven was, die het onderwerp van zijne rede uit-
 maakte.

» Ik zal de omstandigheden niet verhalen die mijn
 Doopsel, mijn Vormsel en mijne eerste H. Communie
 vergezelden; al deze gratien ontving ik op denzelfden dag
 uit de handen van Zijne Em. den Kardinaal Patrizi,
 Vicarius van Zijne Heiligheid.

» Ik zou u te veel te zeggen hebben, indien ik u
 al mijne gewaarwordingen wilde mededeelen, indien
 ik nog eens zegde wat ik gezien, gehoord en gevoeld
 heb... voor al de liefde die ik heb mogen on-
 dervinden. Ik zal hier alleen noemen Zijne Em. den
 Kardinaal Mezzolanti... De hemelsche Vader
 heeft dezen doortuchtigen prelaat met de kennis der
 talen begiftigd, als eene belooning, toegestaan aan een
 hart, dat zich geheel en al aan iedereen toewijdt.

» Noch eene laatste troost wachtte mij.

» Gij herinnert u nog hoe groot mijn verlangen was
 om den Heiligen Vader te zien, een verlangen of lie-
 ver eene nieuwsgierigheid, die mij te Rome had doen
 vertoeren. Maar ik was er verre van af, dat ik dacht, dat
 aan dit verlangen zou voldaan worden. Als een nieuw-
 geboren kind der Kerk werd ik voor den Vader aller-
 geloovigen gebracht. Ik scheep sedert mijn doopsel de
 gevoelens van kinderlijken eerbied en liefde voor het
 pperhoofd der kerk te hebben opgevat; ik was dus

» overtuigd gelukkig toen men mij aanzegde dat ik
 tot de geboorte onder geleide van den Eerw. Pater Ge-
 » neral der Jezuïten zou worden bevestigd, maar er-
 » was te late, want ik was nog nooit voor de groeten
 der wereld verschenen, en deze groeten schenen mij toen
 zeer gering toe, in vergelijking van deze ware grootheid.
 Ik beken, dat alle majesteiten der wereld mij ver-
 eenigd toeschouwen in diengenen, die hier op aarde de
 magt van God bezit, in den Paus, die, door eene
 onafgebroken opvolging, tot den H. Petrus en den
 Hoogepriester Aäron, de opvolger van Jesus Christus
 zelve opklimt, op wiens omwikkbare sloef hij ge-
 plaats is.

» Nooit zal ik de vrees en de hartklippingen verge-
 ten, die ik ondervond, toen ik het Vatikaan binnēn
 trad, zooveel uitgestrekte gangen en indrukwekkende
 zalen doorliep, die mij naar het Heiligdom des Pausen
 bragten. Maar al deze angst verdween en maakte
 plaats voor de verrassing en de verwondering, toen ik
 hem zelve, zoo eenvoudig, zoo heederig en zoo vader-
 lijk zag! Het was geen monsch, maar een vader,
 wiens uiterste goedheid mij als een zeer geliefd kind
 behandelde!

» Mijn God, zal het ook alzo op den dag des oordeels
 geschieden, wanneer men voor u zal moeten ver-
 schijnen om rekenschap zijner ontvangen gratien te ge-
 ven? Men heeft op de gedachte aan de grootheden Gods
 en men vreesd zijne regtvaardigheid, maar op het gezigt
 zijner barmhartigheid, wordt het vertrouwen ongetwij-
 feld herboren, en met het vertrouwen, eene liefde en
 eene onbegrensde dankbaarheid.

» Dankbaarheid! dit zal voortaan mijne wet en mijn
 leven zijn! Ik kan dezelve niet door woorden uitdruk-
 ken, maar ik zal trachten die door daden te bewij-
 zen...

» De brieven mijner familie geven mij volkomen
 mijne vrijheid: deze vrijheid, wijd ik aan God toe,
 en ik bied Hem dezelve van heden af met mijn geheele
 leven aan, ten einde de kerk en mijn broeders, onder
 de bescherming van Maria te dienen!

» Maria-Alphonse Rivisbonne.

ALLEZELLE.

— Een jonge provinciaal, die het groote leven
 van Parijs wilde navolgen, reed onlangs op een zeer
 schoon huurpaard naar het Bosch van Boulogne;
 hij was nog geen half uur ver, of twee mannen,
 geheel in het zwart gekleed, liepen op hem aan,
 de een greep het paard bij den toom, terwijl de
 andere het volgende tot den heer zegde:

— Mijnheer, het spijt mij u in uw vermaak te moe-
 ten storen, maar gij moet volstrekt afstijgen.

— Waarom?
 — Om aan de justitie te gehoorzamen, Mijnheer,
 dit paard behoort u niet.

— Neen, maar ik heb het gehuurd.

— Juist; maar den verhuurder had het recht
 niet om om over hetzelfde te beschikken, want dit
 paard was in beslag genomen, even als al het
 overige dat tot deze lanigting behoorde, en het zal
 op den oogenblik door de regterlijke magt verkocht
 worden.

De nieuwbakken heer voldoet aan het verzoek,
 hij stijgt af en wandelt erbarmelijk terug. Aan
 de Eljassische velden gekomen zijnde, ontmoet hij
 den verhuurder.

» Het spijt mij, mijn Heer, zeide hij hem dat u
 zulks is overkomen, doch gij hadt mij daarvan
 moeten verwittigen.

— U verwittigen, waarvan?

— Gij hadt mij moeten zeggen, dat uw paard
 in beslag genomen was.

— In beslag genomen? Wat wilt gij hiermede
 zeggen, en wat hebt gij met mijnen alezan gedaan?

— Wat drommel? Ik heb het met zeer veel
 onaangenaamheid aan den vervolgenden woekeraar
 moeten afgeven.

Bindelijk begrijpt men elkander, en thans be-
 merkt men dat het paard door twee stoutmoedige
 dieven gestolen is. Men beklagt zich; maar tot
 heden toe heeft men het paard niet kunnen we-
 dervinden.

ADVERTENTIE.

Getrouwd:

H. G. BOGAERS

van Helmond;

en

J. C. M. A. S.

Leende,

den 30 Mei 1842.

» Heden overleed tot onze diepe droefheid
 onze teerbemide Zoon ADRIANUS
 JOANNES ENGELBERTUS,
 Student in het Seminarie, 2° Afdeling te
 St. Michiels-Gastel. Eene kortstondige ziekte
 ontrukte hem aan ons ouderlijk hart, na akvo-
 rens van de laatste troostmiddelen onzer
 Moeder de Heilige Kerk voorzien te zijn.

T. M. VAN GRINSVEN

P. VAN GRINSVEN, geb. VAN DIJK.

's Bosch,

den 31 Mei 1842.

Berigt Koninkrijg.

Departement van Financien.

BELANGRIJK

B E R I G T.

DE AGENT VAN HET DOMEIN,
 te 's Hertogenbosch, verwittigt mits
 deze de Gegadigden voor de vijfde Ver-
 koop van Domeinen, onder dat Agent-
 schap, dat, uithoofde van het weg-
 vallen van eenige Kavels uit den Ca-
 talogus Litt. U. de Verkoop van
 de Na. 449 tot en met No. 508
 V. E. R. V. R. O. E. G. D. en dezelve
 alenu zullen geveild worden op MAAN-
 DAG DEN 13 JUNIJ 1842
 en drie à vier V O L G E N D E
 D A G E N.

's Hertogenbosch,
 den 5 Junij 1842.

DE AGENT VAN HET DOMEIN,

J. W. VAN GRASVELD.

HANOVER OF ZINKENSNIUF.

van de K. R. V. E. N. is. LEON, te 's HAGE

Deze zoo zeer alom gezocht wordende Snuif,
 van eene aangename gear, waarvan de bestand-
 deelen, zoo bij het Ministerie van Binnenland-
 sche zaken, als bij de Provinciale Geneeskun-
 dige Commissie te 's Hage, bekend zijn, en
 welke Snuif daarenboven door de bevoegde Auto-
 riteit te Kleef is onderzocht en goedgekeurd,
 overtreft zoo verre het doel van alle andere
 Snuiven, namelijk DE OPLOSSING VAN VER-
 STOPPINGEN IN HET HOOFD, dat dezelve met
 regt tot dagelijksch en algemeen gebruik, kan
 worden aanbevolen.

Gemeelde Snuif is thans, behalve bij de Ver-
 vaardigers te 's Hage, bij hunne Correspon-
 denten in de voornaamste Steden van ons
 Land, à 40 cents in een pakje van 1 Ned.
 Ons, à 20 cents in een pakje van een half
 Ned. Ons, en in vele Winkels ook bij het
 Lood, verkrijgbaar gesteld, als zijnde voor
 NOORD-BRABAND: 's Bosch, de Heeren
 E. Lion en Zonen, boekhandelaars; te Ber-
 genopzoom J. C. Verkouteren, boekhande-
 laar; Breda, de Wed. H. van Doorn; Geer-
 truidenberg, G. O. Hooft; Genert, J. Haest;
 Heusden, L. Veerman; Liempde, E. van de
 Sande; Oss, J. J. de Louw; Tilburg, A.
 van der Voort; Waalwijk, J. van der Lee;
 en Zevonbergen, J. van Steen.

Voor GELDERLAND: Arnhem, A. G.
 Klaasen; Bommel, J. H. Myberg; Does-
 burg, D. en H. Wimerink; Harderwijk,
 Ullenhage; Kullenburg, W. Hudius; Nijme-
 gen, de Wed. Herbergher; Nijkerk, A. van
 der Kleef; Rheenen, van Ingen; Wage-
 ningen, M. Meyer; alle handelaars in Tabak
 en Snuif; Thiel, C. Campagne; en Zutphen,
 J. C. Oeffeman, boekhandelaar.

Ter voorkoming van alle misleiding, wor-
 den de gebruikers dezer Snuif verzocht, zoo op
 het adres van de Vervaardigers op ieder pakje
 te lezen, als op dat der Correspondenten te
 letten, daar gemeelde Snuif wordt nagemaakt in
 pakjes van genoegzaam dezelfde vorm ge-
 slagen en met dezelfde kleur van papier omplakt.

Berigt van Amsterdam.

Heden, Zaterdag 4 Junij 41 Ure.

W. S. 21 pCl. 521. Dit 5 pCl. 1011. 11 Junij.
 41 pCl. 234. Handam. 1591. O. I. 6 pCl. 6914.
 Ard. 85 pst. 20 1/2.

Ter drukkerij van D. A. A. BE ROOY te 's Bosch.